

POSTANOWIENIE

Dnia 13 września 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 13 września 2023 r.

sprawy **R. P.**

skazanego z art. 298 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i in.,

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach

z dnia 6 grudnia 2022 r., sygn. akt IX Ka 865/22,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Kielcach

z dnia 18 lutego 2022 r., sygn. akt IX K 918/18,

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,

2. obciążyć skazanego kosztami postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Robert Pióro został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Kielcach z dnia 18 lutego 2022 r., sygn. akt IX K 918/18:

- na karę roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w rozmiarze 200 stawek dziennych w kwocie 20 zł każda za to, że w dniu 22 lipca 2017 r. w K., działając wspólnie i w porozumieniu w ramach podziału ról z A. L. i innymi

nieustalonymi osobami, co do których wyłączono materiały do odrębnego postępowania, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłował doprowadzić A. S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 160.000 zł poprzez wprowadzenie w błąd co do zaistnienia kradzieży z włamaniem do samochodu osobowego marki B. model [...] o nr rej. [...], działając tym samym w celu uzyskania odszkodowania z tytułu polisy ubezpieczeniowej nr [...] w/w pojazdu, podczas gdy kradzież z włamaniem do tego pojazdu nie miała miejsca, a przedmiotowy samochód został przekazany na zlecenie R. P. przez A. L. i inne nieustalone osoby D. G. i K. W. za kwotę 15.000 zł, którzy następnie odjechali w/w samochodem do G. i dokonali jego zniszczenia poprzez pocięcie na części, przy czym R. P. czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu kary 4 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Kielcach z dnia 23.06.2009 r. w sprawie II K 151/09 za umyślne przestępstwo podobne z art. 282 k.k., tj. za czyn z art. 298 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

- na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności za to, że w okresie od 22 lipca do 6 września 2017 r., w K., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, zawiadomił organ uprawniony do ścigania, tj. Komendę Miejską Policji w Kielcach o przestępstwie, którego nie popełniono, tj. kradzieży z włamaniem do swojego samochodu marki B. model [...] o nr rej. [...], a następnie złożył fałszywe zeznania mające służyć za dowód w postępowaniu o sygn. 2 Ds. [...] na okoliczność kradzieży z włamaniem do swojego samochodu marki B. model [...] o nr rej. [...], będąc uprzednio pouczonego o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, tj. za czyn z art. 238 k.k. i art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.

Na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. Sąd połączył orzeczone wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności, w ich miejsce orzekając karę łączną roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy w Kielcach, po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez obrońcę R. P. i obrońcę współoskarżonego A. L., wyrokiem z dnia 6 grudnia 2022 r., sygn. akt IX Ka 865/22, utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Obrońca skazanego wniósł kasację od wyroku Sądu odwoławczego, zaskarżając go w całości i zarzucając mu:

1) rażące naruszenie przepisów postępowania art. 4, art. 7 i art. 410 k.p.k., mające istotny wpływ na treść zapadłego rozstrzygnięcia poprzez:

a) dowolną i niewynikającą ze zgromadzonego materiału dowodowego konstatację, że z nr abonenckiego [...] korzystał oskarżony R. P., a jeśli nie on osobiście to osoby mu bliskie, podczas gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego na żadnym etapie nie wskazano kto był rzeczywistym użytkownikiem tego numeru. Nie wiemy też które z osób bliskich miały użytkować ten nr abonencki. Dodatkowo nie przesłuchawszy samego J. S. - na którego zarejestrowano kartę SIM w/w numeru abonenckiego, wnioski w tym zakresie jawią się jako dowolne i w żadnym stopniu nie wynikające z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie;

b) dowolne i niewynikające ze zgromadzonego materiału dowodowego ustalenie, że D. G. bądź bliżej nieustalone osoby związane z oskarżonym R. P. miały kontaktować się z nim na zarejestrowany na niego numer abonencki [...] podczas gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego nie sposób wyciągnąć logicznego wniosku, że w ogóle kiedykolwiek doszło do realnego skontaktowania się nr abonenckiego [...] z nr [...], gdyż z analizy na k.1406- 1417 wynika, że pomiędzy w/w numerami przed datą 22 lipca 2017 r. doszło jedynie do prób kontaktu, a jedyne zarejestrowane połączenie miało 5 sek. długości, nastąpiło dopiero w dniu 17 sierpnia 2017 r., kiedy to D. G. oraz K. W. przebywali już w warunkach izolacji w ramach zastosowanego wobec nich aresztu k.323-324 oraz k.311-312, to zaś w sposób oczywisty niweczy przyjętą przez Sąd II instancji wiarygodność wersji D. G. w tym zakresie;

c) dowolne i niewynikające ze zgromadzonego materiału dowodowego ustalenie, że kiedykolwiek doszło do nawiązania kontaktu pomiędzy R. P. a D. G., podczas gdy tylko z wyjaśnień D. G. wypływa niepotwierdzone w żaden sposób stanowisko, że rozmawiał z R. P. poprzez aplikację W., natomiast w zgromadzonym materiale dowodowym brak jest dowodów potwierdzających fakt użytkowania takiej aplikacji przez R. P. oraz brak jest dowodów na opisywany rzekomy kontakt pomiędzy panami;

d) dowolne i niewynikające ze zgromadzonego materiału dowodowego ustalenie, że kiedykolwiek doszło do nawiązania kontaktu pomiędzy R. P. a A. L. , współoskarżonymi w sprawie niniejszej, bowiem z materiału dowodowego nie sposób odnaleźć informacji potwierdzającej, znajomość w/w, bądź ich kontakty, choćby pośrednie, co również niweczy działanie ich wspólnie i w porozumieniu, w ramach ustalonego podziału ról.

e) dowolne i niewynikające ze zgromadzonego materiału dowodowego ustalenie, że świadek D. G. użytkował telefon świadka E. Ś., podczas gdy Sąd II instancji wprost w uzasadnieniu wskazuje, że ta nie wypowiada się, co do osób którym udostępniała telefon, co jest również sprzeczne z depozycjami świadka, która wskazuje, że nr telefonu [...] użytkowała jej córka D. (k.846), a ustalenia Sądu w zakresie rozmowy D. G. z R. P. w dniu 10 sierpnia 2017 r. miały zostać poparte tylko i wyłącznie relacjami D. G. i analizą połączeń telefonicznych, która to analiza przeczy ustaleniom Sądu II instancji o kontakcie D. G. z R. P. w dniu 10.08.2017 r. (k. 1407).

f) dowolne i niewynikające ze zgromadzonego materiału dowodowego oraz sprzeczne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ustalenie, że wersja D. G. zasługuje na przymiot wiarygodności, podczas gdy nie sposób nie dostrzegać w jej treści braków czy sprzeczności w postaci:

- sprzeczności ze zgromadzonym materiałem dowodowym relacji, co do faktu rzekomego posiadania kluczyka do samochodu B. i wyrzucenia go do W. (k.719) podczas gdy oba kluczyki były w posiadaniu R. P. , nie były dorabiane a nadto brak danych logowania ich w stacyjce w czasie, kiedy miało dojść do rzekomego przekazania przez bliżej nie ustalone osoby D. G. i K. W., tego auta w K. w dniu 22.07.2017 r. (k.395-396);

- nielogiczne i sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego uznanie, że D. G. w dniu zatrzymania 11/08/2017 r. zapisał na karteczce nr telefonu [...] i schował ją w budynku Kancelarii Adwokackich mieszczących się przy ul. [...], tuż obok Komisariatu Policji w K. a przede wszystkim brak wyjaśnienia przyczyn takiego zachowania ze strony D. G. i tym samym wątpliwej wiarygodności tegoż świadka w tym zakresie;

- dowolnego uznania, że w sprawie istnieją dowody potwierdzające wersję wydarzeń lansowaną przez świadka D. G. bez ich przywołania przez Sąd II instancji, podczas gdy samo zestawienie depozycji świadka z odczytami BTS oraz zapisem monitoringu z restauracji M. nie stanowią o wiarygodności świadka, co do udziału w całym procederze R. P..

2) rażące naruszenie przepisów art. 7 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k. w zw. z art. 458 oraz art. 457 § 3 k.p.k. - mające wpływ na treść zapadłego rozstrzygnięcia, polegające na zaniechaniu przez sąd odwoławczy przeprowadzenia wszechstronnej i wnikliwej oceny całości materiału dowodowego ujawnionego na rozprawie głównej i pominięcie zasad i wymogów dotyczących merytorycznego rozpoznania sprawy w sytuacji gdy sąd odwoławczy mimo zgłaszanych wniosków o uzupełnienie postępowania dowodowego oddalił wniosek obrońcy wskazując, że nie spowoduje on wykazania okoliczności postulowanych w ramach tezy dowodowej, co finalnie doprowadziło do uznania za wiarygodną wersję prezentowaną przez D. G..

3) rażące naruszenie przepisów art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. i art. 170 § 1 pkt. 3 k.p.k. mające wpływ na treść zapadłego orzeczenia poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrony z uzasadnieniem, że dowód ten jest nieprzydatny do wykazania tezy dowodowej, a mianowicie iż oskarżony R. P. nigdy nie był użytkownikiem telefonu zarejestrowanego na J. S. podczas gdy wniosek ten zmierzał do wykazania nieprawdziwości wersji o rzekomym kontakcie D. G. z R. P. na wskazany przez D. G. nr telefonu [...] (zarejestrowany na J. S.), jak również dowód ten pozwalał wykazać, że konstatacja Sądu odnośnie użytkowania tegoż numeru przez R. P. bądź osoby dla niego bliskie zostałaby zweryfikowana, a nadto analiza odczytów z BTS pozwoliłaby na uzyskanie informacji o położeniu aparatów telefonicznych wskazanych we wniosku osób, co również ma kolosalny wpływ na ustalenie winy i sprawstwa oskarżonego oraz stanowiłoby dowód pozwalający na weryfikację depozycji świadka D. G.

Podnosząc powyższe, obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi II instancji do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację obrońcy, prokurator wniósł o jej oddalenie jako bezzasadnej w stopniu oczywistym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna, w związku z czym podlega rozpoznaniu i oddaleniu na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Przed odniesieniem się do poszczególnych zarzutów kasacyjnych warto poczynić generalną uwagę, że część z nich stanowi powielenie zarzutów apelacyjnych, a wszystkie w mniej lub bardziej zawołowanej formie kwestionują prawidłowość ustaleń faktycznych, przyjętych przez Sąd I instancji, a zaaprobowanych przez Sąd II instancji. Tymczasem podważanie ustaleń faktycznych jest w kasacji nieodpuszczalne (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 2023 r., V KK 37/23).

Pierwszy, bardzo rozbudowany zarzut nie ma w ogóle charakteru kasacyjnego, gdyż odnosi się bezpośrednio do wyroku Sądu I instancji. Sąd odwoławczy nie czynił bowiem w przedmiotowej sprawie żadnych własnych spostrzeżeń ani ustaleń, nie mógł więc naruszyć norm określonych przepisami art. 4, 7 i 410 k.p.k., co zarzuca autor kasacji. Niezależnie od powyższego należy zauważyć, że obrońca nadmierną wagę przywiązuje do kwestii ustalenia kontaktów telefonicznych między D. G. a R. P. i ich znaczenia dla przypisania winy skazanemu. Po pierwsze, D. G. utrzymywał, że współsprawcy porozumiewali się głównie przy użyciu komunikatora W.. Jest faktem notoryjnym, iż połączenia wykonywane przy użyciu tej aplikacji nie wyświetlają się w bilingach telefonicznych, toteż okoliczność, że analiza bilingów abonenckich nie wykazała telefonów między skazanymi nie jest niczym dziwnym. Z analizy tej wynika jednocześnie, że w dniu 10 sierpnia 2017 r. nawiązano połączenie telefoniczne między numerami [...] (należącym do kuzynki D. G., E. Ś.) i nr. [...], będącym w dyspozycji oskarżonego R. P. i osób mu bliskich, a jednocześnie widniejącym na karteczce ujawnionej przez Policję w opisanym przez D. G. miejscu, pozostawionym w ukrytym miejscu jako numer kontaktowy. Powyższe potwierdza prawdziwość depozycji świadka D. G., podobnie jak inne dowody, w szczególności te, o charakterze obiektywnym – z zapisu obrazu zarejestrowanego kamerami w dniu 22 lipca 2017 roku w restauracji M., protokoły wizji lokalnych z dnia 3 i 5 października 2017 r. oraz informacji co do miejsca logowania się w dniu 22 lipca 2017 r. około godziny 22.30- 22.40 do stacji BTS telefonów D. G. i K. W..

Drugi zarzut kasacji - rażącego naruszenia przepisów art. 7 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k. w zw. z art. 458 oraz art. 457 § 3 k.p.k. również nie ma charakteru kasacyjnego, odnosząc się do postępowania pierwszoinstancyjnego. Co do naruszenia przez Sąd ad quem art. 457 § 3 k.p.k., to zgodnie z art. 537a k.p.k. nie można uchylić wyroku sądu odwoławczego tylko z tego powodu, że jego uzasadnienie nie spełnia wymogów określonych w art. 457 § 3 k.p.k. Skoro bowiem uzasadnienie wyroku powstaje już po jego ogłoszeniu, trudno dowodzić, że jakość tego uzasadnienia mogłaby mieć wpływ na treść wyroku sądu odwoławczego ogłoszonego wcześniej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2022 r., IV KK 375/22). Analiza treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie wskazuje przy tym, by cechowały je jakiegokolwiek braki. Wręcz przeciwnie, Sąd Okręgowy wyczerpująco i dokładnie odniósł się w swoim wywodzie do poszczególnych zarzutów apelacji, podając motywy końcowego rozstrzygnięcia.

Odnośnie do trzeciego zarzutu kasacji należy stwierdzić, że wprawdzie został prawidłowo sformułowany, nie zasługuje jednak na uwzględnienie. Wniosek dowodowy obrońcy nie był przydatny do ustalenia faktu kontaktowania się współoskarżonych, skoro i tak nie korzystali oni przeważnie z połączeń telefonicznych. Co więcej, Sąd słusznie zauważył, że jeden numer może mieć kilku użytkowników, a ci nie zawsze muszą nosić telefon przy sobie, wobec czego bazowanie na analizie bilingów i logowań w poszczególnych miejscach nie w każdej sprawie będzie mieć wysoką wartość dowodową. Ponadto, skarżący nie wykazał, że odmowa przeprowadzenia tego dowodu w instancji odwoławczej, mogła w sposób istotny wpłynąć na treść zaskarżonego orzeczenia, co jest warunkiem uwzględnienia zarzutu kasacyjnego. A przecież, jak już wyżej wspomiano, to dowód z wyjaśnień i zeznań D. G. jest najistotniejszy i decydujący o odpowiedzialności skazanego R. P. za przypisany mu czyn. Pozostałe dowody jedynie potwierdzają jego depozycje, jednak same z siebie, z osobna, nie byłyby w stanie doprowadzić do skazania lub uniewinnienia R. P.. Nie można zatem zasadnie twierdzić, by nieprzeprowadzenie wnioskowanego przez obrońcę dowodu było relewantne dla końcowego orzeczenia w sprawie.

Nie znajdując podstaw do uwzględnienia wniesionej przez obrońcę kasacji, wobec niepotwierdzenia się zarzutów wystąpienia w sprawie bezwzględnych

przyczyn odwoławczych oraz nieskutecznej polemiki skarżącego z ustaleniami faktycznymi, dokonanymi przez Sąd I instancji, a zaaprobowanymi w instancji odwoławczej, należało kasację tę oddalić jako oczywiście bezzasadną, o kosztach postępowania orzekając zgodnie z art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[SOP]

[ms]